

FOETUS

Flow

ECTOPIC ENTS/NOIS-O-LUTION, 2001

Jim Thirlwell alias Foetus se vsakega albuma loti, kot da je njegov zadnji. Kot epitaf, končna izjava, in konec. Vsi so naslovljeni z enozložno besedo iz štirih črk. S Flow v vseh pogledih ni dosti drugače. Intenzivnost le redko popusti, če že, je le predih za nov napad na poslušalčeva čutila. In kontradiktorno, v trenutkih prediha tudi Foetus zajeame svež zrak.

Uvodna Quick Fix je hiter in učinkovit preizkus vzdržljivosti. Foetus narekuje močan tempo, z vsakim preходом ga še povečuje, nalaga poblaznele ritme, seplane kitare pritiskajo, Foetus sam z večglasnim petjem apelira in grozi. Po tem je vse lažje. Cirrhosis Of The Heart je prvi kratek oddih, swingovska oda pogumu, obložena z razmigano igro malega orkestra. Pomaga, da lažje sprejmemo brutalno, masivno, počasi se valečo Mandelay, ki jo blaži le violinski solo Hahna Rowa. Drugo je praktično vse delo Foetusa samega. Mu vsaj ni treba sklepati kompromisov. Glasbeno bi mu bilo z gostujočimi godci lažje, tako pa sam skrbi za vsako podrobnost. Obenem mu lasten snemalni studio z bogato bazo seмпlov omogoča svobodno prevzemanje glasbenih virov, ki v njegovih rokah šele pridobijo moči. Gre do roba in čez. Tu ni usmiljenja.

Flow zares steče v drugi polovici. Suspect je pridušeni suspenz, strašljiva dramska igra, ki narašča in se sprosti v mogočnem kitar-skem rifu. Je pesem, ki album izvleče iz mučne, brezizhodne situacije. Morda njegova najboljša stvar po albumu Nail izpred 15 let. A ni izjema. Someone Who Cares je podprta s preproduciranim bobnom in ponovno prinese razpoznavne, hropke harmonije, ki pritegnejo. Huronska Heudoch 7B je stalno razmigana, množica glasov sovпада s silovitim naletom velikega revijskega orkestra pod vodstvom poblaznega dirigenta. Več iz seмпlanih sestavin ni mogoče iztisniti.

Foetus proti koncu ne popušča. Še stopnjuje pritisk na čutila, preizkuša meje vzdržljivosti. Ko se zdi, da je dosegel vrhunec, doda prediren solo na trobenti ali na vrh vsuje industrijski hrup nedoločljivega izvora. Za finale je prihranil v neskončnost raztegajočo se simfonijo Kreibabe. Vanjo je združil ves 'hrup', ki ga premore, vso energijo in prepričanje. Če bi iskal najprimernejši soundtrack h končni apokalipsi, ta zadosti vsem pogojem. Simfonija pravzaprav nima logičnega konca, Foetus jo odreže po naključju, 'sama' se ne bi končala nikoli.

Čakamo še remiksaneга naslednika Blow in drugi prihod gospoda Foetusa v Slovenijo. Oboje že konec poletja.

Janez Golič